

עין משפט
נר מצוה

לח אב מיי פ"כ ט"ל
שבת סלכס י' י"א
פמנ לאיוסס טו"ש י"ח
ס"ה סק ע"ו י"ז
ולכס כ"ט ע"ו
ל"ג ג מיי פי סכ"ג
דעות סלכס י'
פמנ עש"ו י"א

באלו אין בהמה י"א

רבינו תנאל

וראש האספר (כ"ז)
[בין] המושך בהמה
איתו ובני בני ובניהו
שלא ירא קרוב לקרקע
שמה. וכן הלכה. פי'
קטפולת פציתה. פי'
דלא נתמשה שלא עליה
כעין עיפוש באיזה.
הנוגות עץ ושמו עץ
ורתון. ומניחין קיסם
פמנו בחוטמו כדי
שתעשש ויפלו דרני
ראשה. שמעון גיורא
אמר כ"י. כסון עץ
קמן כמו עול. לא פרה
בעור הקופר ברצועה
שבין קרניה אי לרב בין
כן ובין כך אמר אי
לשואל לשמר מותר
לנוי אמר ויה היתה
לנוי כל שיש ביה
ספק למחית ואינו מורה
נתפס עליו כ"י. ה"י
במשפט יבא עם וקני
עמו ושריו אם שרים
חמאס וקניס מה האסר
אלא על שלא מיהו:

הסבירי [פ"א דקטע]
הנוגות

[כמשפט דרבי זדוק כ"ז]

[ע"י חוספות כזכרות ג"י
ד"ה אלף וכו' ע"י דמו
ס"י ז"ה וגם לתי'
לאוטרוסום ע"י אלף
כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
וכ"י כמנו כנו הכא
וע"י חוס' ע"י י"ג
ותוס' יומא ס"ו ד"ה
אין מקיישין]

רב נסים גאון

אמר ליה רב נחמן אם
כן עשיתה יתא יתא
היא אשתו של רב נחמן
והנה ויאק"י) בסוף פרק
חובת שלשה שאלו כחמת
התובת (כ"ז ע"ו) ע"ה
למי בר רב אילק לבי רב
שיש נהמן בריך וכו' שסאי
ב"ד יתא ויאקדה ובעשרה
למחור יוחסין (ק"ש ע"ו ע)
אמר רב נחמן לרב יהודה
נישרר מר שלמא ליתא:
(*) כולתו ומתלמידי

מאי טעמא דילמא נפיל וחקי לחתויי. אע"ג דלוקימנא לעיל
דחייירי בקשורה הכא מפרש לפוס משמעות ריהטא דמהני
ומשום שהאריך לעיל לא חש להאריך הכא ומתוך פי' הקונט' משמע
דל"ג דילמא נפיל וחקי לחתויי: **משום** דמחוי כמאן דאזיל
לחינא. אכל משוי אזינו שבטל אגב
אפסר ומשום דילמא נפיל נמי ליכא
למיחש כדחייש גבי זוג ברית במה אשה
(לקמן דף נחנ"ס) דהכא מיירי בלריג
ואמר הסם כל שהוא אריג לא גזרו:
דלא למיזיה יאלי. פירש"י
שאשוא"ש דהייט עלוקה
ואין נראה, דאין מולגות אלא דס'
ועוד דהא ליה למימר עלוקת ולא
אשקתן דקרי לכו יאלי בשום מקום
וכנראה דילי הייט נמי קופר דמהני'
כדלמר בריש בבא בתרא (דף ד')
גבי הורדוס אסור ליה כלינא דילי
וקרינהו לעיניה, והאקנה מתרגמינן
יאלי (ויקרא י"ח) והוא שקרין הירלו"ן:
הוה מעשר ר' אלעזר בן עזריה
כל שחא ושחא. הקשה ר"ת
לדמר צפ' בתרא דזכורות (דף נ"ג)
(וס' דאין מעשר בהמה נוהג אחר
החורבן מפני התקלה א"כ בשמן הבית
הוה מעשר ומסתמא בן י"ג שנה
היה כשעשר וא"כ מאי קאמר דהוה
מעשר כל שחא ושחא דע"כ לא היה
בשעת חורבן הבית לכל היותר כי
אס בן י"ד או ס"ו שהיה רבי יוחנן
בן זכאי משך נשיאותו אחר החורבן
שנה או שנתיים דכמה תקנות תקן
אחר החורבן כדתנן* משחבז בהמ"ק
התקן רבי יוחנן בן זכאי ואחריו ר"ג
היה נשיא שנתיים או ג' קודם שמיט'
רבי אלעזר בן עזריה כדלמר בפרק
תפלת השחר (דף כ"ז) אשתקד
לעריה *לרבי זדוק וקודם לכן לעריה
לרבי יהושע על תקנת המועדות
וכשהעמידוהו נשיא היה בן י"ח שנה
כדלמר הסם הרי בשעת החורבן היה
בן י"ד או ס"ו לכל היותר וי"ל דקודם
גזירה הוה מעשר אי נמי אפוטרוסום
הוה מעשר כדקטעו* יוה"ר אלחנן
מפרש הוה מעשר אחר חורבן בהמת
ארנוגא למלך*: **ר"ב** ור' תנינאל ור'
יוחנן ורב חביבא מפני פירוש מהני
הך שמעטא דלמר בסמוך והשחא
פסק הס"ס למילתיה וקאמר בטולי
*(הס"ס) (ב) כל כה"ג ווגא מיהלפא רבינן
יוחנן כו' ולא קאי מתני' אחילוף, כך
קבל רבינו שמואל בשם רבינו
שלמה ששמע מרבי אלעזר רבו:
ואף

והתנינא ובלבד שיגביה מן הקרקע מפח"כ"י
תניא הדיא, בהללא דביני בני: **מתני'** *אין
*חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה
לו, *ולא בזוג אף על פי שהוא פקוק, ולא
בסולם שבצוארו, ולא ברצועה שברגלו, ואין
בסכונגלים יוצאין בחוטין ולא ברצועה
שברגליהם, ואין הוברים יוצאין בעגלה שתחת
האליה. שלהן, ואין הסחלים יוצאות חנונות
ואין העגל יוצא בנימון, ולא פרה בעור
*הקופר, ולא *ברצועה שבין קרניה, *פרתו
של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה
ברצועה שבין קרניה, שלא ברצון חבמים:
גמ' מאי מעמא? *כדאמרן: ולא בזוג אע"פ
שהוא פקוק: משום *דמחוי כמאן דאזיל
לחינא: ולא בסולם שבצוארו: א"ר הונא
בי לועא, למאי עבדי ליה? להיבא דאית ליה
מכה דלא הדר הייך ביה: **ולא** ברצועה
שברגלו: דעבדי ליה לגיזרא: ואין
התרנגולין יוצאין בחוטין: דעבדי ליה סימנא
כי הויב, דלא ליהלפו: **ולא** ברצועה: דעבדי
ליה כי היכי דלא ליחברו מאני: ואין הוברים
יוצאין בעגלה: כ"י היכי דלא לחמין
אלייתה: ואין הרחלים יוצאות חנונות:
יתיב רב אחא בר עולא קמיה דרב הסדא
ויתיב **וכאמר** משעה שגוזזין אותה טומנין
לה *עוקב בשמן ומניחין לה על פדחתה כדי
שלא תצטנן, אמר ליה רב הסדא א"כ עשית'
מר עוקבא, אלא יתיב רב פפא בר שמואל
קמיה דרב *אסדא ויתיב **וכאמר** בשעה
שבורעת לילד טומנין לה שני עוקין של שמן
ומניחין לה אחד על פדחתה ואחד על הרחם
כדי שתתחמם, א"ל רב נחמן אם כן עשיתה
*ילתא אלא *א"ר הונא עין אחד יש בכרכי
הים ונתנו שמו ומביאין קיסם ומניחין לה
בחוטמה כדי שתתעמש ויפלו דרני ראשה
אי הכי זכרים נמי לבין דמנגחי זכרים בהדרין,
ממילא נפלן **שמעון** גיורא אמר קיסמא
דריתמא, בשלמא דרב הונא היינו דקתני
חנונות אלא לרבנן מאי חנונות? דעבדינן להו
מילתא דמרחמינן עלייהו: ואין העגל יוצא
בנימון: מאי עגל בנימון א"ר הונא בר גירא
אמר ר' אלעזר מאי משמע דהאי גימון
לישנא דמיכה? דכתיב *הלקוח כאגמון ראשו'
ולא ברצועה שבין קרניה: אי *לרב (דאמר) *בין לנוי בין לשמר אסור, אי
לשמואל (דאמר) לנוי אסור לשמר מותר: פרתו של רבי אלעזר בן
עזריה: *והרי פרה הויא ליה והא אמר רב נאמניגא אמר רב יהודה אמר
רב-תריסר אלפי עגלי הוה מעשר רבי אלעזר בן עזריה מעדריה כל שתא
ושחא: **הנא** שלו היתה אלא של שבינתו היתה ומתוך שלא מיחה בה
נקראת על שמו *רב ורבי תנינא ור' יוחנן ורב חביבא מתנן (בבבליה דסדר
מועד כל כ"י האי ווגא חלוף רבי יוחנן ומעיל רבי יוחנן) *כל מי
שאפשר למחות: לאנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו,
באנשי עירו, נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו, נתפס על כל
העולם כולו, אמר רב פפא והני דבי ריש גלותא נתפסו על כולי
עלמא כי הא דאמר רבי תנינא מאי דכתיב ה' במשפט יבא עם זקני

וספניא ובלבד שיגביה מן הקרקע עפ"ס. אכל כל כמה דבעי
ניפוק מתותיה ידיה: **כפבלא דביני בני**. שזין ידו לגמל בהוא
קאמר כמה דבעי נהי ובלבד שיגביהו מן הקרקע טפח כדי שתחא
נראה בהמה נמשכה בו, דלא לא לא מתחוי ימנירותא דבהמה אלא
כמשחוי כמאן דאזיל
חורה אור כמשחוי
ר'אשי ציו: **מתני'** כווג.
אישקליטא: אפ"ס. שחלו פקוק
במוכין שאין העינבל שלו מקשקש
להשמיט קול ובגמ' מפרש טעמא:
כולס ורטעה וכל הגך דמתחיתין
מפרש בגמרא ופולחן משום דחייס'
עלייהו ופי נפלי חסי לאתניי: עגלס.
בגון קרון קטן שעושין לו תחת זנבו
שראש זכר אותן האילים רחב כמין כר
קטן ואין בו עגלס אלא שומן ועב
וכבר וכשנגרר לארץ עגלס ונשחת
ועושין לו עגלה מתנגלת אחריו
כשהוא הולך והזכר קשור עליה: קופר.
שך הוא שצמיח מן קמח וקורין
לו הריטין וקורין שורו בדדי הפרה
שלא ייקרה שרשים: ולא ברעוטה
בזין קרניה דמשחוי הוא לה כדמפרש
בגמרא: **גמ'** דלאמרי: שתינה
קשריה צו מע"ש דלא גלי מאתמול
שיחא לרישה לכך שיהא לה למנובס:
פקוק: סמוס: לחינא. לשוק
למכור ותולין לו זוג להנאותו: בי
נוטא. שקורין אלף הלמי: דלא
פדר חייך לפ. שלא יוכל להחזיר
לאחרו לדר המכה לחכה בשניו וקורין
צולארו ומשזבים הן יוסר מקשישין
שעל גבי השדר ופי נפלו חיים עלייהו
גמיייהו לכו צבנגה: **לגזר**
אכטורטלייר" בלע"ז בהמ' פספסותיה
קריים ומנה רגליה זה צוה עושין
לה כמין טבעת של עקלים או רעושין
עצום וקורין אותה למעלה מפרסות
הרגל מקום שמקשישין זו צו: דלא
ליחלוט. בתרגול חכריהם: דלא
ליצברו מאני. שקורין שני רגליה
יחד ברעוטה קרה שלא תוכל להריב
רגליה ולפסחי: דלא ליחמטן. שלא
ילקו בסלעים וטרשים בלנייר בלע"ז:
לאחר צגוזין אותם עומנים לב עוק
בשמן. עז שיגדל למנה: עוק.
למר גפן או כל דבר רך: פדחסה.
מלחה: עשיסה מר עוקבא. ניהגת
ברחל זו חשיבותו של מר עוקבא
שהיה עשיר ואב בית דין ובי דרך
חשיבותה לכך: ילחא. אשמו של
רב נחמן: דרני. תולעים: קיסמא
דריתמא. קיסם של רוחם שמניחין
לה בחוטמה: בר עגל. עול קטן

[ע"ל ע"ג]

[לקמן סד']

[ע"ל ע"ג]
עדי' סימני' כ"י
כ"ה דף כ"ג

[ע"ל ע"ג]
[ע"ל ע"ג]
[ע"ל ע"ג]

הגזרות
הביח
דב' חוס' ד"ס
דב' ס' כ"ו
סדר מועד כל
כ"י ה"א ווגא
מחלפא:

גריס' דע"ל
רב נחמן

גליון
הש"ס
חוס' ד"ה
הוה מעשר וכו'
וכר' אלחנן
מפרש ע"י מ"א
רפ"ז מהלכות
כזכרות:

ד"ה שמהינן

[ע"ל ע"ג]

כ"ה כ"ג

ע"י חוס' כ"ה
ד"ה ס"ה

ע"י חוס' ג' ד'

עמו ושריו" אם שרים חמאו
זקניס
וקניס